
ԱԼԷՔՍԱՆԴՐ ԱՐԾԻՒՆԱՆԻ

Հերիք է որքան բաղժը խաբուսիկ
Զքնաղ վարդերով սփռեց իմ ուղին.
Որքան վառ սիրոյ երազներ գողտրիկ
Անյույս յուզեցին իմ մատաղ հոգին:

Նոցա ծաղկալից, անհոգ վայելքին
Ահա աալիս եմ իմ վերջին բարև,
Եւ նոր ողջոյնով՝ փշալից կեանքին
Իմ երգն ու սիրտը բերում եմ պարգև

20 յուլիսի, 1890 թ. Մոսկւա: